Teismo praktikos rinkinys

GENERALINIO ADVOKATO
NIILO JÄÄSKINEN IŠVADA,
pateikta 2013 m. vasario 28 d.[1]

Byla C-542/11Staatssecretaris van Financiënprieš

Codirex Expeditie BV

(Hoge Raad der Nederlanden (Nyderlandai) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą)

„Bendrijos muitinės kodeksas — Reglamentas (EEB) Nr. 2913/92 — 50 straipsnis — Laikinai saugomos prekės — Ne Bendrijos prekės — Bendrijos išorinio tranzito muitinės procedūra — Muitinės procedūros įforminimo momentas — 63 ir 67 straipsniai — Muitinės deklaracijos priėmimas — 73 straipsnis — Prekių išleidimas — 203 straipsnis — Skola muitinei“

I – Įžanga

1. Dvi dingusios mėsos pakuotės – toks yra šios bylos pagrindas. Pagal pagrindinės bylos faktus iš Brazilijos į Nyderlandus laivu buvo atgabentas konteineris su šaldytos jautienos kroviniu. Prekių gavėjas, nuėmęs Roterdamo (Nyderlandai) muitinės prieš išleidžiant prekes uždėtą plombą, vietoje muitinės deklaracijoje nurodytų 1 699 jautienos pakuočių rado tik 1 667.

2. Šioje byloje pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą susijęs su 1992 m. spalio 12 d. Tarybos reglamento (EEB) Nr. 2913/92, nustatančio Bendrijos muitinės kodeksą[2] (toliau – Muitinės kodeksas), 50 straipsnio aiškinimu. Šis prašymas pateiktas nagrinėjant ginčą tarp *Staatssecretaris van Financiën* (valstybės finansų sekretorius, toliau – *Staatssecretaris*) ir *Codirex Expeditie BV* (toliau – *Codirex*) dėl vykdomojo dokumento, kuriuo reikalaujama sumokėti muito mokesčius ir pridėtinės vertės mokestį (toliau – PVM).

3. *Hoge Raad der Nederlanden* (Nyderlandų Aukščiausiasis Teismas) iš esmės siekia išsiaiškinti, nuo kada ne Bendrijos prekėms, turinčioms laikinai saugomų prekių statusą ir deklaruotoms išorinio Bendrijos tranzito procedūrai, įforminami sankcionuoti muitinės veiksmai, kaip jie suprantami pagal Muitinės kodekso 50 straipsnį. Šiuo klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas mano, kad gali būti du skirtingi momentai: arba kai priimama deklaracija (pagal minėto kodekso 63 straipsnį), arba kai priėmus deklaraciją prekės išleidžiamos (pagal to paties kodekso 73 straipsnį).

1 — Originalo kalba: prancūzų.

2 — OL L 302, p. 1. Reglamentas iš dalies pakeistas 2006 m. lapkričio 20 d. Tarybos reglamentu (EB) Nr. 1791/2006 (OL L 363, p. 1).

4. Norėčiau priminti, kad byloje, kurioje priimtas Sprendimas *D. Wandel*, Teisingumo Teismas jau turėjo progos spręsti panašų klausimą dėl atvejo, kai ne Bendrijos prekės buvo deklaruotos išleisti į laisvą apyvartą [3]. Toje byloje Teisingumo Teismas nusprendė, kad lemiamas buvo prekių išleidimo momentas [4].

II – Teisinis pagrindas

5. Muitinės kodekso 4 straipsnio 15, 16 ir 20 punktuose nustatyta:

„Šiame Kodekse vartojamos šios sąvokos:

<…>.

15) „Muitinės sankcionuoti veiksmai su prekėmis“:

a) muitinės procedūros įforminimas prekėms;

<…>.

16) „Muitinės procedūra“:

a) išleidimas į laisvą apyvartą;

b) tranzitas;

<...>

20) „Prekių išleidimas“ – muitinės veiksmas, kuriuo suteikiama teisė su prekėmis atlikti veiksmus, leidžiamus taikant joms įformintą muitinės procedūrą.“

6. Pagal šio kodekso 37 straipsnį į Europos bendrijos muitų teritoriją įvežtos prekės nuo jų įvežimo momento yra prižiūrimos muitinės. Galima atlikti jų muitinį tikrinimą ir taip prižiūrimos jos lieka tiek laiko, kiek reikia jų muitiniam statusui nustatyti.

7. Pagal Muitinės kodekso 48 straipsnį „muitinei pateiktoms ne Bendrijos prekėms turi būti įforminti sankcionuoti muitinės veiksmai, kuriuos leidžiama taikyti tokioms ne Bendrijos prekėms“.

8. Minėto kodekso 50 straipsnyje nustatyta:

„Muitinei pateiktos prekės nuo jų pateikimo iki tol, kol joms įforminami muitinės sankcionuoti veiksmai, turi laikinai saugomų prekių statusą. Tokios prekės toliau vadinamos „laikinai saugomomis prekėmis.“

9. Muitinės kodekso 59 straipsnio 1 dalyje nustatyta:

„1. Visos prekės, kurioms pageidaujama įforminti muitinės procedūrą, turi būti deklaruojamos atitinkamai muitinės procedūrai.“

3 — C-66/99, Rink. p. I-873.

4 — Be to, norėčiau priminti, kad neseniai priimti 2012 m. rugsėjo 6 d. sprendimai *Döhler Neuenkirchen* (C-262/10) ir *Eurogate Distribution* (C-28/11) bylose, kuriose 2012 m. kovo 8 d. buvau pateikęs išvadas, yra susiję su kitu etapu, t. y. kai prekėms muitinės sankcionuoti veiksmai *jau yra įforminti*, ir šiame etape atsiradusiais pažeidimais. Šiuo atveju skolininkas yra asmuo, privalantis vykdyti prievoles, atsirandančias taikant atitinkamą muitinės procedūrą (laikinojo įvežimo procedūra byloje *Döhler Neuenkirchen* ir muitinės sandėliavimo procedūra byloje *Eurogate Distribution*).

10. Pagal minėto kodekso 63 straipsnį:

„Muitinė priima deklaracijas iš karto, jeigu jos atitinka 62 straipsnyje nustatytas sąlygas ir jeigu jose nurodytos prekės pateiktos muitinei.“

11. Šio kodekso 67 straipsnyje nurodyta:

„Išskyrus tuos atvejus, kai specialiai nustatyta kitaip, taikant visas nuostatas, reglamentuojančias muitinės procedūros, kuriai deklaruojamos prekės, atlikimo tvarką, remiamasi deklaracijos priėmimo muitinėje data.“

12. Pagal Muitinės kodekso 73 straipsnio 1 dalį:

„1. Nepažeidžiant 74 straipsnio, jeigu laikomasi atitinkamos muitinės procedūros įforminimo prekėms sąlygų ir jeigu prekėms netaikomos jokios draudimo arba apribojimo priemonės, muitinė išleidžia prekes iš karto, kai patikrinami arba be patikrinimo priimami deklaracijoje pateikti duomenys. Ši nuostata taip pat taikoma tais atvejais, kai tokio patikrinimo neįmanoma atlikti per pagrįstai tam reikalingą laiką ir kai tolesniam tikrinimui pateiktos prekės nebereikalingos.“

13. Pagal šio kodekso 74 straipsnį:

„1. Jeigu priėmus muitinės deklaraciją atsiranda skola muitinei, deklaracijoje nurodytos prekės neišleidžiamos iki tol, kol skola nesumokama arba nepateikiama reikalinga garantija. Tačiau, nepažeidžiant 2 dalies, ši nuostata netaikoma laikinojo įvežimo procedūros taikymo atvejais, kai prekės iš dalies neapmokestinamos importo muitais.

2. Jeigu vadovaudamasi nuostatomis, reglamentuojančiomis muitinės procedūros, kuriai deklaruojamos prekės, atlikimo tvarką, muitinė reikalauja pateikti garantiją, prekės neišleidžiamos atitinkamai muitinės procedūrai atlikti, kol tokia garantija nepateikiama.“

14. Muitinės kodekso 203 straipsnyje numatyta:

„1. Importo skola muitinei atsiranda:

— neteisėtai paimant iš muitinės priežiūros importo muitais apmokestinamas prekes.

2. Skola muitinei atsiranda prekių paėmimo iš muitinės priežiūros momentu.

3. Skolininkais laikomi:

— asmuo, paėmęs prekes iš muitinės priežiūros,

— bet kurie asmenys, dalyvavę taip paimant prekes ir žinoję arba, esant pagrindui manyti, turėję žinoti, kad prekės paimamos iš muitinės priežiūros,

— bet kurie asmenys, įsigiję arba laikę atitinkamas prekes ir jų įsigijimo arba gavimo metu žinoję arba, esant pagrindui manyti, turėję žinoti, kad prekės buvo paimtos iš muitinės priežiūros, ir

— atitinkamais atvejais asmuo, turėjęs vykdyti prievoles, susijusias su laikinuoju prekių saugojimu arba su prekėms įformintos muitinės procedūros taikymu.“

III – Pagrindinė byla, prejudicinis klausimas ir procesas Teisingumo Teisme

15. Iš Brazilijos į Nyderlandus laivu atgabentą šaldytos jautienos konteinerį Roterdamo uoste iškrovė *Seaport International*. Konteineris buvo pastatytas šio uosto teritorijoje, kol jame esančioms prekėms bus įforminti sankcionuoti muitinės veiksmai.

16. Kol konteineris buvo *Seaport International* terminale, *Codirex*, veikdama kaip deklarantė, 2007 m. lapkričio 6 d. pateikė elektroninę muitinės deklaraciją norėdama įforminti minėtų prekių išorinio Bendrijos tranzito procedūrą. Roterdamo muitinė šią deklaraciją priėmė iš karto. Tuo metu deklaracijoje nurodytas konteineris buvo minėtame *Seaport International* konteinerių terminale. Deklaracijos dėl tranzito procedūros pateikimo momentu prekės turėjo laikinai saugomų prekių statusą, kaip tai suprantama pagal Muitinės kodekso 50 straipsnį.

17. Kitą rytą, 2007 m. lapkričio 7 d., muitinė išleido prekes, prieš tai užplombavusi konteinerį. Tą pačią dieną konteineris krašto keliais buvo išgabentas jautienos gavėjai – *Eurofrigo B. V.* (toliau – *Eurofrigo*), kurios buveinė yra pramoniniame parke Maasvlakte (Nyderlandai) ir kuriai buvo suteiktas įgaliotosios gavėjos statusas[5]. Atgabenus konteinerį, *Eurofrigo* nustatė, kad plomba nepažeista. Tačiau ją nuėmus pastebėta, kad krovinyje yra dviem jautienos pakuotėmis mažiau, nei turėtų būti pagal muitinės deklaraciją. *Eurofrigo* teigimu, įsilaužimo į konteinerį pėdsakų nebuvo matyti.

18. Negavusi patvirtinimo, kad prekės pristatytos *Eurofrigo*, Roterdamo *Seaport* muitinė pradėjo tyrimą ir 2008 m. liepos 3 d. išsiuntė *Codirex* vykdomąjį dokumentą, reikalaudama sumokėti muitą ir PVM.

19. Šį vykdomąjį dokumentą *Codirex* apskundė *Rechtbank te Haarlem* (Harlemo apylinkės teismui).

20. Nagrinėjant bylą *Rechtbank te Haarlem*, buvo siekiama išsiaiškinti, ar *Codirex*, kaip asmuo, teikiantis deklaraciją, kad būtų įforminta išorinio Bendrijos tranzito procedūra, gali būti laikoma atsakinga už prekių trūkumą[6], kuris greičiausiai atsirado laikotarpiu nuo muitinės deklaracijos priėmimo iki konteinerio užplombavimo, prieš pat išleidžiant prekes tranzitui. Pagrindinėje byloje nebuvo ginčijama, kad abi jautienos pakuotės dingo ne transportuojant užplombuotą konteinerį iš *Seaport* teritorijos į *Eurofrigo* buveinę.

21. *Rechtbank te Haarlem* nusprendė, kad į muitinės teritoriją atgabentos ne Bendrijos prekės, pateiktos muitinei ir deklaruotos, kad būtų įforminta išorinio Bendrijos tranzito procedūra, turėjo laikinai saugomų prekių statusą tol, kol muitinė išleido prekes.

22. *Rechtbank te Haarlem* taip pat nusprendė, kad nuo laikinojo prekių saugojimo iki tol, kol muitinė išleido prekes tranzitui, *Codirex* negalėjo būti laikoma skolininke, kaip tai suprantama pagal Muitinės kodekso 203 straipsnio 3 dalies ketvirtą įtrauką. Šią išvadą jis padarė atsižvelgęs į 2005 m. rugsėjo 15 d. Teisingumo Teismo sprendimą *United Antwerp Maritime Agencies ir Seaport Terminals*[7] ir laikėsi nuomonės, kad minėtu laikotarpiu *Codirex* fiziškai negalėjo disponuoti prekėmis ir buvo per toli, kad jas perkeltų ar atiduotų saugoti.

23. *Staatssecretaris* dėl šio *Rechtbank te Haarlem* sprendimo pateikė kasacinį skundą *Hoge Raad der Nederlanden*.

5 — Žr. 1993 m. liepos 2 d. Komisijos reglamento (EEB) Nr. 2454/93, išdėstančio Tarybos reglamento (EEB) Nr. 2913/92, nustatančio Bendrijos muitinės kodeksą, įgyvendinimo nuostatas (OL L 253, p. 1; toliau – įgyvendinimo reglamentas), 406 straipsnį.

6 — Šis terminas („trūkumas“) vartojamas be jokios išankstinės nuostatos dėl to, kas iš tiesų nutiko dviem jautienos pakuotėms, o tai, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo teigimu, yra nežinoma.

7 — C-140/04, Rink. p I-8245, 35–39 punktai.

24. Šiomis aplinkybėmis *Hoge Raad der Nederlanden* nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui tokį prejudicinį klausimą:

„Kokiu momentu ne Bendrijos prekėms, deklaruotoms išorinio Bendrijos tranzito procedūrai ir turinčioms laikinai saugomų prekių statusą, įforminami muitinės sankcionuoti veiksmai, kaip jie suprantami pagal Muitinės kodekso 50 straipsnį?“

25. Nyderlandų ir Graikijos vyriausybės bei Europos Komisija pateikė rašytines pastabas. 2012 m. gruodžio 12 d. vykusiame posėdyje taip pat buvo išklausytos jų žodinės pastabos.

IV – Analizė

A – *Įžanginės pastabos*

26. Pagal Muitinės kodekso 50 straipsnį muitinei pateiktos prekės turi laikinai saugomų prekių statusą iki tol, kol joms įforminami sankcionuoti muitinės veiksmai. Sankcionuoti muitinės veiksmai visų pirma turėtų būti suprantami kaip muitinės procedūrų įforminimas, kaip antai šioje byloje – išorinio Bendrijos tranzito procedūros. Muitinės kodekso 59 straipsnio 1 dalyje numatyta, kad visos prekės, kurioms pageidaujama įforminti muitinės procedūrą, turi būti deklaruojamos atitinkamai muitinės procedūrai.

27. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo teigimu, būtina aiškiai nustatyti Muitinės kodekso 50 straipsnyje nurodytą momentą, nuo kurio laikinai saugomoms prekėms įforminami sankcionuoti muitinės veiksmai ir jos netenka tokių prekių statuso.

28. Pirmiausia pažymėtina, kad iš bylos medžiagos neįmanoma nustatyti, ar minėtos dvi jautienos pakuotės buvo konteineryje iki jo atgabenimo į Roterdamo uostą. Dėl šios aplinkybės, dėl kurios nuspręsti turi prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, atsiranda svarbių praktinių pasekmių.

29. Iš tiesų prekės iš muitinės priežiūros galėjo būti paimtos tik tuo atveju, jeigu *Codirex* pateikta deklaracija atitiko tikrovę.

30. Jeigu tuo metu, kai konteineris buvo deklaruotas, dvi jautienos pakuotės buvo jame ir deklaracija buvo teisinga, jos dingo tada, kai prekės buvo prižiūrimos muitinės. Tokiu atveju šioms prekėms būtų taikoma Muitinės kodekso 203 straipsnyje numatyta skola muitinei, o skolininke būtų laikoma *Codirex* ar trečiasis asmuo.

31. Tačiau jeigu dvi trūkstamos jautienos pakuotės niekada nebuvo pristatytos į Roterdamą, deklaracija buvo iš esmės neteisinga[8]. Tokiu atveju būtų kalbama apie neegzistuojančias prekes, kurios negalėjo būti paimtos iš muitinės priežiūros ir jų atžvilgiu negalėjo atsirasti jokia skola muitinei[9].

32. Tai nustačius matyti, kad sprendime pateikti Teisingumo Teismui prašymą priimti prejudicinį sprendimą šioje byloje buvo vadovautasi pirmąja hipoteze. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, kas pagrindinėje byloje laikytinas muitinės skolininku. Kad galėtų atsakyti į šį klausimą, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas turi turėti

8 — Atkreipiu dėmesį į tai, kad prokuroras 2010 m. rugsėjo 30 d. išvadoje buvo pasiūlęs *Hoge Raad der Nederlanden* grąžinti bylą nagrinėti pirmosios instancijos teismui, kad būtų išsiaiškintos faktinės aplinkybės. Taip pat norėčiau pridurti, kad, mano nuomone, už muitinės skolą, susidariusią dėl klaidų deklaracijoje, neteisinga taikyti atsakomybę vien uosto operatoriui, iškrovusiam prekes, turėjusias laikino saugojimo statusą.

9 — Šiuo klausimu žr. 2010 m. liepos 15 d. Sprendimą *DSV Road* (C-234/09, Rink. p. I-7333, 23 punktas).

galimybę nustatyti, ar prarastosios prekės buvo paimtos iš muitinės priežiūros tuo metu, kai jos turėjo laikinai saugomų prekių statusą, ar kai joms buvo įformintas išorinis Bendrijos tranzitas. Todėl šis teismas klausia, kuriuo konkrečiu momentu pasibaigia laikinasis saugojimas ir prasideda tranzito procedūra.

33. Iš Muitinės kodekso 203 straipsnio 1 dalies matyti, kad skola muitinei atsiranda neteisėtai paėmus importo muitais apmokestinamas prekes iš muitinės priežiūros (žr. minėto Sprendimo *United Antwerp Maritime Agencies ir Seaport Terminals* 28 punktą). Pagal Teisingumo Teismo praktiką paėmimas iš muitinės priežiūros yra bet koks veiksmas ar neveikimas, kuris sutrukdo, net tik trumpam, kompetentingai muitinei prieiti prie prekės, esančios muitinės priežiūroje, ir jas patikrinti, kaip numatyta Muitinės kodekso 37 straipsnio 1 dalyje (žr. minėto Sprendimo *United Antwerp Maritime Agencies ir Seaport Terminals* 28 punktą).

34. Jeigu darytume prielaidą, kad prekės buvo prarastos, kai *turėjo laikinai saugomų prekių statusą*, *Codirex* nebūtų skolinga muitinei, nes ji nebūtų asmuo, kuris privalo vykdyti iš laikino prekių saugojimo kylančias prievoles, kaip jos suprantamos pagal Muitinės kodekso 203 straipsnio 3 dalies ketvirtą įtrauką [10], ir tam tikrais atvejais, kai taikoma atsakomybė pagal šio kodekso 203 straipsnio 3 dalies pirmą, antrą ir trečią įtraukas.

35. Tačiau jeigu minėtos prekės buvo prarastos, kai joms *jau buvo įforminta išorinio Bendrijos tranzito procedūra*, *Codirex*, kaip tranzito procedūros vykdytoja, būtų muitinės skolininkė, nes būtent ši įmonė būtų asmuo, kuris privalo vykdyti iš prekėms įformintos muitinės procedūros taikymo kylančias prievoles, kaip tai suprantama pagal Muitinės kodekso 203 straipsnio 3 dalies ketvirtą įtrauką.

36. Šiuo atžvilgiu darytina išvada, kad Muitinės kodekse aiškiai neapibrėžtas momentas, kada baigiasi laikinasis prekių saugojimas ir prasideda išorinis Bendrijos tranzitas [11].

37. Šioje byloje minėtu klausimu buvo iškeltos dvi teorijos.

38. Pagal pirmą teoriją, kurią prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiame teisme palaikė *Staatssecretaris*, o Teisingumo Teisme – Nyderlandų ir Graikijos vyriausybės, laikinasis prekių saugojimas baigiasi tuomet, kai dėl tam tikros Muitinės kodekso 59 straipsnyje numatytos muitinės procedūros įforminimo *priimama muitinės deklaracija*. Šiuo atžvilgiu remiamasi Muitinės kodekso 67 straipsniu, kuriame nustatyta, kad taikant visas nuostatas, reglamentuojančias muitinės procedūros, kuriai deklaruojamos prekės, atlikimo tvarką, remiamasi deklaracijos priėmimo muitinėje data.

39. Pagal antrą teoriją, kuriai, panašu, pirmenybę teikia prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas ir kurią teisme palaikė *Codirex*, o Teisingumo Teisme – Komisija, laikinasis prekių saugojimas baigiasi, kai muitinė atitinkamas prekes *išleidžia*. Grįsdamos šią poziciją, minėtos šalys nurodo Muitinės kodekso 73 straipsnį bei 74 straipsnio 2 dalį ir tvirtina, kad prekės negali būti išleidžiamos tol, kol neįvykdytos atitinkamos muitinės procedūros įforminimo sąlygos. Anot jų, negalima teigti, kad priėmus deklaraciją prekės netenka laikinojo saugojimo statuso, net jeigu dar nėra įvykdytos atitinkamos muitinės procedūros įforminimo sąlygos. Konkrečiai kalbant, tuo atveju, kai forminama išorinio Bendrijos tranzito procedūra, kuriai reikalaujama pateikti garantiją, prekės negali būti išleidžiamos, kol tokia garantija nepateikta. Kol muitinė neišleidžia prekių, ir toliau taikomos atsakomybę reglamentuojančios nuostatos ir taisyklės, susijusios su laikinuoju prekių saugojimu.

40. Taigi paeiliui reikia išnagrinėti šias dvi galimybes.

10 — Žr. minėto Sprendimo *United Antwerp Maritime Agencies ir Seaport Terminals* 38 ir 39 punktus.

11 — Tačiau pažymėtina, kad sąlygos, kurioms esant išorinio tranzito procedūra baigiama, nustatytos Muitinės kodekso 92 straipsnyje.

B – *Dėl muitinės deklaracijos priėmimo*

41. Sutinku su Komisijos pasiūlytu išaiškinimu, jog muitinei priėmus deklaraciją tai nereiškia, kad prekėms įforminta prašoma muitinės procedūra. Po to, kai deklaracija priimama, prekėms tebetaikomas laikinai saugomų prekių statusas.

42. Teisingumo Teismas neseniai yra priminęs, kad muitinės deklaracija, kaip matyti iš Muitinės kodekso 4 straipsnio 17 punkto, yra nustatytos formos ir nustatytu būdu atliekamas veiksmas, kuriuo deklarantas pareiškia savo pageidavimą, kad prekėms būtų įforminta konkreti muitinės procedūra [12].

43. Pagal Muitinės kodekso 63 straipsnį muitinė privalo deklaracijas priimti iš karto, o pagal to paties kodekso 67 straipsnį taikant visas nuostatas, reglamentuojančias muitinės procedūros, kuriai deklaruojamos prekės, atlikimo tvarką, remiamasi deklaracijos priėmimo muitinėje data.

44. Komisija teisingai pažymėjo, kad pagal Muitinės kodekso 68 straipsnį priėmusi deklaraciją muitinė gali patikrinti savo priimtas deklaracijas [13].

45. Tai, kad yra numatyta tokia patikrinimo galimybė, reiškia, jog siekiant tinkamai taikyti muitinės procedūrą, kurią prašoma įforminti, reglamentuojančias nuostatas po formalaus deklaracijos priėmimo gali būti taikomos Muitinės kodekso 71 ir 72 straipsniuose numatytos priemonės.

46. Šioje byloje, siekiant užtikrinti tinkamą Muitinės kodekso 72 straipsnio taikymą išoriniam Bendrijos tranzitui, laikotarpiu nuo deklaracijos priėmimo iki prekių išleidimo konteineris buvo užplombuotas.

47. Kadangi pagal Muitinės kodekso 68 straipsnį deklaracija gali būti tikrinama *netgi ją priėmus*, prekės lieka prižiūrimos muitinės. Tol, kol prekės turi laikinojo saugojimo statusą, minėta priežiūra taikoma neatsižvelgiant į tai, kokia muitinės procedūra vėliau įforminama.

48. Primintina, kad jau 2001 m. vasario 1 d. Sprendime *D. Wandel* [14] Teisingumo Teismas yra pažymėjęs, jog prekės, kurios išleidžiamos į laisvą apyvartą, turi laikinai saugomų prekių statusą iki jų išleidimo. Todėl Muitinės kodekso 203 straipsnyje numatyta skola muitinei atsiranda, jeigu prekės dingsta laikotarpiu nuo deklaracijos priėmimo muitinėje iki prekių išleidimo momento.

49. Nėra pagrindo laikytis kitokio požiūrio dėl kitų muitinės procedūrų, nors jos skiriasi nuo išleidimo į laisvą apyvartą, nes numatyta, kad jas taikant prekės muitinės prižiūrimos iki jų išleidimo, kaip išorinio Bendrijos tranzito atveju.

C – *Dėl prekių išleidimo*

50. Prekės gali būti išleidžiamos tik po to, kai muitinė priima deklaraciją.

51. Pagal Muitinės kodekso 73 straipsnį muitinė gali išleisti prekes, jeigu laikomasi atitinkamos muitinės procedūros įforminimo prekėms sąlygų. Taip pat apibrėžtas prekių išleidimas Muitinės kodekso 4 straipsnio 20 punkte, kuriame numatyta, kad tai muitinės veiksmas, kuriuo suteikiama teisė su prekėmis atlikti veiksmus, leidžiamus taikant joms įformintą muitinės procedūrą. Šios dvi nuostatos be išimties taikomos visoms muitinės procedūroms.

12 — Žr. 2011 m. rugsėjo 15 d. Sprendimą *DP Grup* (C-138/10, Rink. p. I-8369, 35 punktas).

13 — Ten pat, 36 ir 39 punktai.

14 — Minėto sprendimo 45 punktas.

52. Ši analizė atitinka muitinės įgaliojimus, kiek tai susiję su deklaracijų priėmimu ir prekių išleidimu. Kadangi muitinė gali atsisakyti priimti deklaraciją tik tuo atveju, kai *nesilaikoma* Muitinės kodekso 62 straipsnyje nustatytų *formalių sąlygų* [15], ji gali atsisakyti išleisti prekes visais atvejais, kai dar neįvykdytos pagrindinės muitinės procedūros įforminimo sąlygos.

53. Pavyzdžiui, muitinė galėtų pasinaudoti laikotarpiu nuo deklaracijos priėmimo iki prekių išleidimo tam, kad pareikalautų pateikti garantiją arba prireikus padidinti jau pateiktąją. Jeigu minėtos sąlygos nebūtų įvykdytos, muitinė galėtų atsisakyti išleisti prekes.

54. Tai, kad pagrindinis vaidmuo nustatant muitinės procedūros pradžios momentą tenka prekių išleidimui, tranzito atveju taip pat matyti iš to, jog laiduotojui atsakomybė pagal garantiją, kai tranzitas yra užtikrintas garantija, atsiranda nuo to momento, kai įforminamas prekių išleidimas.

55. Todėl, kaip ir Komisija, manau, kad pagrindinėje byloje prekėms išorinio Bendrijos tranzito procedūra buvo taikoma tik nuo jų išleidimo 2007 m. lapkričio 7 d.

56. Prieš padarydamas išvadą norėčiau grįžti prie minėtos bylos *D. Wandel*.

57. Ši byla buvo susijusi ne su Bendrijos prekės deklaravimu išleisti į laisvą apyvartą. Sprendime *D. Wandel* [16] Teisingumo Teismas konstatavo, kad minėta prekė įgyja Bendrijos prekės statusą tik nuo to momento, kai pritaikomos prekybos politikos priemonės arba įvykdomi visi kiti prekių importui nustatyti formalumai ir kai teisės aktais nustatytas importo muitas ne tik pritaikomas, bet ir surenkamas arba užtikrinamas garantija.

58. Teisingumo Teismas taip pat nurodė [17], kad jeigu muitinės deklaracijos pateikimas ir jos priėmimas iškart pagal Muitinės kodekso 59 straipsnio 1 dalį ir 63 straipsnį neabejotinai yra vieni iš minėtų formalumų, tokiu formalumu taip pat laikytinas priemonių, numatytų Muitinės kodekso 68 straipsnyje, kuriame nustatyta, kad tikrindama deklaracijas muitinė turi teisę patikrinti prekes ir imti jų pavyzdžių analizei arba detaliam patikrinimui, vykdymas.

59. Taigi Teisingumo Teismas padarė išvadą [18]: kadangi pagal Muitinės kodekso 79 straipsnio pirmą pastraipą išleidimo į laisvą apyvartą tikslas yra suteikti ne Bendrijos prekėms Bendrijos prekių muitinį statusą, minėto kodekso 4 straipsnio 20 punkte apibrėžtas prekių išleidimas turėtų būti laikomas vienu iš būtinų formalumų, įprastai taikomų išleidžiant importuotas prekes į laisvą apyvartą.

60. Manau, kad Teisingumo Teismo motyvai galėtų būti *mutatis mutandis* pritaikyti ir šioje byloje, susijusioje su išorinio Bendrijos tranzito procedūra: muitinės deklaracijos pateikimas ir jos priėmimas iškart pagal Muitinės kodekso 59 straipsnio 1 dalį ir 63 straipsnį neabejotinai yra vieni iš taikomų formalumų prekių išorinio Bendrijos tranzito procedūrai įforminti, nes minėti formalumai būtini taikant šią procedūrą. Tačiau vien deklaracijos pateikimas nereiškia, kad bus taikoma ši muitinės procedūra. Be kita ko, tam reikia, kad kompetentingos institucijos išleistų prekes.

61. Taigi muitinei pateiktos prekės, kurioms norima įforminti muitinės procedūrą, privalo būti nurodytos muitinei pateiktoje deklaracijoje dėl šios procedūros; paskui atliekami du skirtingi, bet tarpusavyje susiję veiksmai [19].

15 — Taip pat žr. Muitinės kodekso 77 straipsnį, kiek tai susiję su muitinės deklaracijomis, pateiktomis naudojantis duomenų apdorojimo techninėmis priemonėmis.

16 — Minėto sprendimo 36 punktas.

17 — Ten pat, 37 punktas.

18 — Ten pat, 38 punktas.

19 — Žr. Muitinės kodekso 50 ir 59 straipsnius.

62. Pirmasis – deklaracijos priėmimas – yra savaiminio pobūdžio veiksmas, nes deklaracija, paprastai pateikiama elektroninėmis priemonėmis, priimama, jeigu yra užpildyta ir joje nurodyta visa reikalinga informacija.

63. Antrasis veiksmas, atliekamas po priėmimo, – prekių išleidimas – yra veiksmas, kurio atžvilgiu muitinės diskrecija yra didesnė. Iš tiesų deklaracijos priėmimas reiškia, kad muitinė gavo pagrindinę informaciją, reikalingą prireikus atlikti tikrinimus ir nustatyti specialias prekių išleidimo sąlygas.

V – Išvada

64. Atsižvelgdamas į išdėstytus argumentus, siūlau Teisingumo Teismui į *Hoge Raad der Nederlanden* pateiktą prejudicinį klausimą atsakyti taip:

Ne Bendrijos prekėms, kurios turi laikinai saugomų prekių statusą ir buvo deklaruotos išorinio Bendrijos tranzito procedūrai, muitinės procedūra, kaip ji suprantama pagal 1992 m. spalio 12 d. Tarybos reglamento (EEB) Nr. 2913/92, nustatančio Bendrijos muitinės kodeksą, iš dalies pakeisto 2006 m. lapkričio 20 d. Tarybos reglamentu (EB) Nr. 1791/2006, 50 straipsnį, įforminama tuomet, kai priimama deklaracija ir prekės išleidžiamos.